

е доста по-сложен, макар и твърде двусмислен и компромисен. Вапцаров не е подготвял изпращането на партизани в Балкана. И т.н.

Въобще характерно за тази „естетика“ е даряването на главния персонаж с всички митологизиращи черти на свръхгерой, около когото се върти едва ли не цялото битие, концентрацията на идеализирана героическа действителност. Естествено, така от истинската драма на големия поет в подобен биографичен филм нищо не остава. Не можем да не си припомним за пореден път и тук пророческите му стихове:

*Какво ще ни дадеш, Историию,
от пожълтелите си страници? -
Ний бяхме неизвестни хора
от фабрики и канцеларии...*

.....
*Ще хванеш контурите само,
а вътре, знам, ще бъде празно.
И няма никой да разказва
за простата човешка драма.*

*Поетите ще са улисани
във темпове и във агитки
и нашта мъка ненаписана
сама в пространството ще скита.*

По логиката на зла историческа ирония образът на огняроинтелигента е поднесен лековато в същите тези агитки на приживе непризнаващите го „поети“, подложен е на радикална идеализираща го канонизация. И въпросният филм е може би най-монументалният израз на този процес. Естествено, от това страда и прочитът на поезията му – там навсякъде се търсят и намират някакви преки следи на жестове и публични реплики на комунистическата партия. И така се губи екзистенциалната дълбочина на посланието му. Губи се личностният трагизъм. В чисто биографичен план животът му се интерпретира като непрестанна пренапрегнатост от мисълта за „класовата победа“ и от чувството на „класова омраза“. Пренебрегват се идилията на любовното и семейно-битовото, характерните за 30-те години стремежи и способности да се живее щастливо в приятелски кръгове, желанието да се разполага битието не само по екстремумите на идеологизирания вертикал, но и по хоризонтала на спокойствието и хармонията. На канонизаторите Вапцаров сякаш е нужен непрестанно депримиран, изнер-